

הנערה המשתעשעת: המפלגות אינן מענינות. אפשר להתרחץ.

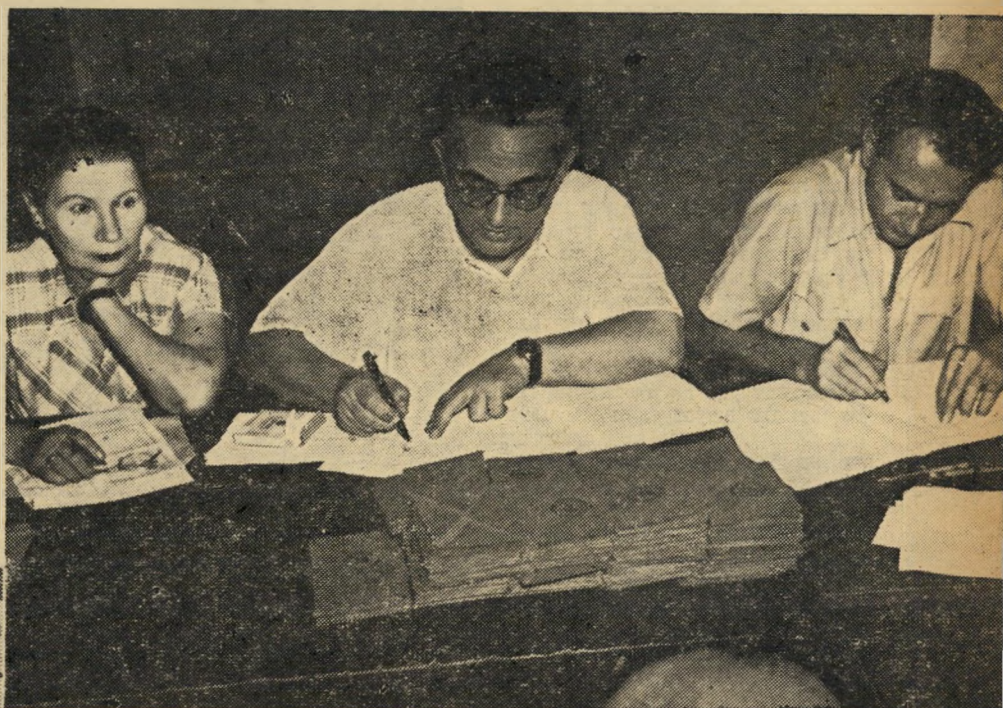
יפו: ערבים בוחרים ומשחקים קלפים.

הנער העיברי: המפלגות משלמות. אפשר להרויח.

היום הגדול הגיע. עם ישראל בחר בכנסת השניה. יום היסטורי, ההייעוב, וכו' וכו'. הצלם קם בבוקר, לחפש את ההמונים חדורי האחריות, נחושי החלטה, שגורל המדינה בידם. הוא מצא אותם: בשפתיהם, במיטות, בכתייקפה ערביים, בתורים לקולנוע — וגם בקלפיות. הוא יצא להנציח את הדראמטיות המועזעת של היום — ודא מצא אותה. היה זה יום ככל הימים, קצת יותר משעשע (בגלל השבתון), קצת יותר נחמד (מפני שזו שבת כה נסעו האוטובוסים), קצת יותר רציני (בגלל הקלפיות). הגורל לא עצר את נשימתו. העולם לא עמד מלכת. השמש לא חדלה מלדהום. הגזוז לא הפסיק לזרום. הצעירים לא שכחו לקבוע פגישות. רק במקום אחד ובשעה אחת נמצאה הדראמה האמתית: כששליחי המפלגות עקבו בעיניים חרדות אחרי הפתקים (הגר' רליים וגביהם) שהוצאו, בשעה 11 בלילה, מן המעטפות הסגורות. את הדראמה הזאת הנציח הצלם.

יעדה רושמת: מספר המעטפות הסגורות מושה עם רשימת הבוחרים. הכל בסדר. לא היו זיופים.

מדינת ישראל
בהירות
אחד
קלפי

התינוק הסמלי. אשה נרגשת, עולה מתורכיה הגרה בשכונת התקוה, הניחה את בנימין התינוק על הקלפי מס' 43 בבית הספר העממי של השכונה כדי להתווכח בידים חפשיות עם חברי ועדת הבחירות. משקו אינו בס' דר. השם אינו רשום. מדוע? האין זו שערוריה? חברי הועדה, עיי פים ורצוצים, מחפשים את השם, מפשפים ברשימות, מרגיעים ומסבירים: "ביתיים שוכב לו התינוק על הארגז המכיל את עובר הכנסת השניה. הוא שקט, ישן — עדיין. 'הלואי' והכנסת תהיה כמוהו!" מתלוצץ חבר הועדה. אולם השלוח לא ארכה זמן רב. בנימין פתח עיניו, החל צורח בקול גדול. ניבא החבר: "הכנסת תהיה כמוהו!" אולם אסור להשוות את התינוק לכנסת. התינוק יחיה, בעזרת השם, מאה ועשרים שנה (פזזת 3 חדשים), ואילו הכנסת תחיה, בעזרת ברגוריו, רק 4 שנים. אם ירצה השם (ובן גוריון) אחרת תחיה שנה או שנה נוספת. וזו רק חצי שנה.

